

Söndagen före Pingst 2015 1 årg – En andefattig predikants bekännelse

6Den dagen skall det inte längre finnas någon kyla eller frost. 7Det skall vara en ständig dag – Herren vet när den kommer – och ingen växling mellan dag och natt, utan när kvällen kommer skall det vara ljust. 8Den dagen skall friskt vatten strömma ut från Jerusalem, hälften mot östra havet och hälften mot västra havet. Sommar och vinter skall det vara så. 9Och Herren skall vara konung över hela jorden. Den dagen skall Herren vara en och hans namn ett enda. (Sak 14:6-9)

16Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn. 17Men är vi barn, då är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi delar hans lidande för att också få dela hans härlighet. 18Jag menar att våra lidanden i denna tid ingenting betyder mot den härlighet som skall uppenbaras och bli vår. (Rom 8:16-18)

26När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig. 27Också ni skall vittna, ty ni har varit med mig från början. 1Detta har jag sagt er för att ni inte skall komma på fall. 2De skall utesluta er ur synagogorna, ja, den tid kommer då den som dödar er tror sig bära fram ett offer åt Gud. 3Och detta skall de göra därför att de inte har lärt känna Fadern och inte heller mig. 4Jag har sagt er detta för att ni, när den tiden kommer, skall minnas att jag har sagt det. (Joh 15:26-16:4)

Vi har just firat Kristi himmelfärds dag. Jesus har återvänt till Fadern i himlen. När Han nu sänder sin Ande till oss på jorden innebär det att Gud blir närvarande här på ett bättre sätt än när bara Jesus var här. Anden är som Jesus fast i version 2.0, för ickekroppsligheten gör att nu kan Gud vara nära oss alla, bo i oss alla.

Och idag tänkte jag vara personlig. Det har inte varit lätt att förbereda predikan den här veckan. Jag har den hårda vägen fått märka hur stress och att ha mycket omkring sig kan hindra kontakten med Guds helige Ande. Jag vet inte om du någon gång har svårt att vara närvarande i livet, i djupkontakt med dig själv, med Gud eller med andra? Om det någon gång känns stumt och stängt och tillstoppat.

Detta med vad som hindrar och vad som öppnar kontakt med Guds Ande kommer vi att stanna upp lite inför idag. Men jag tänkte att vi skulle börja trassla i det ämnet genom en liten utflykt.

Har du varit ute något på sistone och sett våren bryta fram? Då vet jag inte om du märkt att det är stor skillnad på att titta på det som sker, ungefär som man kan titta på en monter i ett museum. Då är våren ett skeende utanför en själv som man inte berörs av så mycket. Det andra sättet att förhålla sig till våren är att

liksom försöka öppna sig och ta in, beröras och själv bli en del av det som sker i våren. Det är liksom två olika perspektiv. Och det har väldigt stor likhet med hur det också kan vara med den helige Ande.

När du döptes fick du den helige Ande som doppresent från Gud. Gud själv intransplanterad i djupet av ditt hjärta. Vem är då den helige Ande?

Kanske kan man beskriva den helige Ande som Gud som är verksam i oss? Om du ser solsken över en blommande hägg och fylls av glädje och tacksamhet till Gud så kan det vara ett uttryck för den helige Ande som lever i dig. Glädjen och lyftet i lovsång och psalmsång, heligheten i nattvarden, erfarenheten att bli förlåten eller att ta emot Guds välsignelse. När du känner ledning att göra något eller du ser sammanträffanden som verkar tala peka på något från Gud kan det vara den helige Ande. Och får du lust att be till Gud så kan det vara den helige Ande som lockar på dig. Och Anden ger kraft och uthållighet att göra det som är rätt och gott. Ser du en möjlighet att visa godhet mot något så kan det vara den helige Ande. Eller när vi känner gemenskap med Gud eller längtar efter Gud så är det den helige Ande.

Och helige Ande ber i oss och ropar till Fadern för oss. Paulus skriver: **”Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord, och han som utforskar våra hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.” (Rom 8:26-27)** Hela vår gudsrelation och gudskontakt sker genom den helige Ande. Men Anden själv ser vi kanske inte så mycket av. Vi hörde i evangelietexten att Anden leder inte in oss mot sig själv utan mot Fadern och Sonen.

Det var lite om Anden. Vi då? Hur hänger vi ihop med Anden? Hur får du kontakt med Guds Ande i djupet av ditt hjärta?

Jag vet inte om du någon gång har märkt att om man har mycket omkring sig blir det svårare att vara närvarande i sig själv? Det är lätt att hamna i otakt med sitt inre och sin ande.

Om vi tänker oss vår själ, vår ande som det djupaste lagret i oss, de vi djupast inne är, då är vår ande närmsta granne till Guds helige Ande i oss. Om vi inte är i kontakt med oss själva i vår själ eller vår ande har vi inte heller så stor kontaktyta med Guds helige Ande i oss. Då blir det, med andra ord, också svårt att vara i kontakt med och lyhörd för Guds helige Ande i oss. Det har jag känt av när jag har försökt förbereda predikan den här veckan.

Jag tänker på en historia om en man från en indianstam i USA. Han skulle för första gången resa med tåg och hade aldrig tidigare åkt med ett så snabbt färdmedel. När mannen och hans sällskap var framme ville han inte följa med de andra till hotellet, istället satte han sig rätt upp och ner på stationen. När de andra frågade honom varför så svarade han: ”Jag väntar på min själ.” Mannen väntade på tågstationen i tre dagar. Nog säger det något om de utmaningar som vi utsätter vår själ för i den här tiden.

När jag satte mig ner för att börja förbereda predikan kändes det helt stängt. Jag ville inte predika. Men hjärnan kan ibland vara en hård slavdrivare. Du har kanske varit med om något liknande någon gång? Jag och min stackars trötta själ ville liksom mest bara få vara ifred, få landa och bli närvarande i sin egen takt. Men jag försökte tvinga ur den en predikan. Och visst efter mycket slit blev det en predikan. Men inte en som smakade sanning och kontakt *med Gud*, utan mer ord och tankar *om Gud*. För jag tillät mig ju inte att vara sann med Gud, att jag egentligen inte ville skriva någon predikan. Jag ville bara få lov att vara ifred. Jag vet inte om du kan känna igen den där tillstoppadheten och känslan av protest inom dig, när du försöker göra något i strid med sig själv?

Kan ni tänka er vad som blev en vändpunkt? När jag insåg att brottningen med den här predikan egentligen handlade om min egen kontakt eller rättare sagt brist på kontakt med Guds helige Ande. När jag inte tillät mig att vara sann med min trötthet och mina känslor var det liksom stängt i mig ner till de djupa där min ande möter Guds Ande. När jag försökte skriva en predikan som låtsades som att allt var bra i min kontakt med Guds Ande. När jag försökte skriva som om jag var landad och närvarande i livet, fastän jag egentligen var stressad upp till tänderna. Men det går ju inte! Man lurar inte sig själv så lätt. Och man lurar inte heller Gud.

Jag återkommer åter igen till vad författaren och den andlige vägledaren Magnus Malm skrivit i en av sina böcker: Min enda kontaktpunkt med Gud är sanningen. I lögnen kan jag aldrig möta Gud. För Gud är Sanningen.

Så om du märker att du t ex känner stumhet, tillstängdhet och tillstoppadhet i bönen. Handlar det om att du, kanske omedvetet, försöker undvika att vara sann i kontakt med dig själv och Gud? I så fall kan det vara en förklaring till att det där flödet mellan din ande och Guds Ande inte riktigt finns. För Guds Ande är sanningens Ande, som vi hörde Jesus säga.

Men vad ska man då göra om man känner att det där flödet som borde vara mellan din ande och Guds inte är? Vill du att det ska vara där? För det är ju inte alltid man vill det heller. Ibland kan man behöva få protestera mot Gud, sätta gränser, klaga, vara så ärlig som barnet inuti vill vara. Säg det man innerst inne vill säga. Så ocensurerat och ärligt vi kan, som ett barn som är tryggt i att det blir mottaget och älskat vad än det säger. Jag sade ärligt till Gud igår: jag vill inte. Och där fick Gud och jag ett möte – Guds Ande och Johannas ande. Och utifrån det kunde något nytt växa.

När jag fick ta som utgångspunkt för predikan var jag verkligen var i mitt liv, istället för att ta som utgångspunkt där jag ville vara kunde något ske. Kanske kan det fungera så också för dig, i din bön och ditt liv? Och kan det vara så att det är sant inte bara i vår relation till Gud och Guds Ande? Kan det vara så att utgå ifrån var man verkligen är kan ge verkliga möten också i kontakt med andra människor och med oss själva. Och kanske kan det vara ett perspektiv som hjälper oss att leva?

I förbönen idag kommer att finnas utrymme att lägga in en egen tyst bön om hjälp att hitta den där sanningsnivån där vi är i kontakt med oss själva med Gud och andra. Och i nattvarden kan vi påminna oss om hur Gud vill ta emot oss som sina älskade barn.